

чини приказки сж подхранили крехката душа на бждащия писателъ.

Първоначалното си образование Алеко Иванидовъ Константиновъ е получилъ отъ домашнитѣ си учители Еманоилъ Васкидовичъ и Янко Мустаковъ, а първи и втори класъ е слѣдвалъ съ Свищовското класно училище. Разумниятъ му баща винаги го е съвѣтвалъ да не дружи съ другари, които приказватъ неприлични думи, вършатъ непозволени работи, не се учатъ въ училището и сж непослушни както въ училището, така и у дома си. А такива лѣниви гуреливчета имало доста въ тѣхната махала — Долна махала. Най-сетнѣ тоя честолюбивъ баща, пъкъ и защото билъ богатъ, завежда единайсетгодишното си умно и послушно момче въ Габровската мжжка гимназия, дѣто да продължи образованието си. Алеко училъ въ тая гимназия три години. Тамъ той билъ сжщо трудолюбивъ и послушенъ.

Войната за освбождението ни отъ турцитѣ (1877 г.) прѣкжснала за извѣстно врѣме учението на Алека. Той се прибралъ пакъ въ Свищовъ, дѣто заелъ писарска длѣжностъ. Къмъ края на другата година (1878) бащата изпраща сина си да продължи образованието си въ Русия, съ което му нарушилъ тихата писарска работа и опититѣ му да пише стихове за другаритѣ си. Билъ настаненъ въ градъ Николаевъ, дѣто за три години свършилъ пълния курсъ на реалната гимназия и сетнѣ се записалъ за студентъ по правото въ Одеския университетъ. Тукъ, въ Одеса, е имало опасностъ да се увлѣче младиятъ момъкъ въ разпуснатъ младежки животъ, но здравиятъ му разумъ всѣкога го съвѣтвалъ да избѣгва другаруването съ крайно разпуснатитѣ българчета и русначета.